

Borbély László

Az antikvárius

Utálja a mobiltelefont. Ezt bátran kijelenthetem, mert nem egyszer voltam szemtanúja, hogyan mutat ajtót valakinek, aki mobiltelefonon próbált hosszasan beszélgetni az antikváriumban.

„Az ideális vevő gyakran jön, sok pénzt költ, és nem használja a mobiltelefont az üzletben – adta tudtomra ellentmondást nem tűrő hangsúllyal az angol bajuszos, mély hangú antikvárius. – A telefonálás zavar engem is, és a vevőket is. Nem tartozik ránk mások magánügye. Nem érdekel. A sürgős telefonokat röviden intézzék el, a többit tárgyalják meg az üzlet előtt, az utcán.”

A régimódi antikvárius szigorú, de igazságos. Mikor rápillantok csokornyakkendőjére, biztos lehetek abban, hogy egy letűnt világból maradt itt a régi könyveivel együtt.

Ha Krúdy Gyula hőse, Szindbád még mindig köztünk hajózna, Óbudán járva, néha bejöhetne ebbe az üzletbe. Innen nincs messze a Templom utca, ahol szülőatyja utolsó kalandjait megálmodta hetven évvel ezelőtt. Szükség van egy könyvekkel körülbástyázott, nyugodt sarokra, ahol fél liter zöldszilváni után, egyedül meg lehet pihenni, amikor már az ember mellől eltűntek a régi barátok, hűtlenek lettek hozzá a pincérek, a kocsmárosok, a markőrök, bukmékerek krupiék, handlék, és a többiek.

Megpihenni és erőt gyűjteni a holnapra.

Beszélgene az antikváriussal, elmesélné neki, hogy mi mindent szeretett egykor: a vidéki tánciskolát, a kis vendégfogadót, az őszi liget vérfoltos faleveleit, az elhagyott szélalmokat, a melankolikus kocsiutat, a vándorcirkusz lovarművésznőjének mosolyát, a zárdanövendékeknek elmondott hazugságait, a sokgyermekes nőknek tett szerelmi vallomásokat, a fiatal lányok álmában való elrejtőzéseket, az óramutatót, amely szüntelenül vigyáz az óbudai kisasszonyokra...

Valamelyik délelőtt még egy tárcanovellába illő, képzeletbeli nevet is kitalálhatna a régi könyvekkel kereskedő úriembernek. Mert nekem ezen a ponton megáll a tudományom.

Ha a Kolosy tér környékén van dolgom, biztosan szakítok időt arra, hogy körülnézzek ebben az antikváriumban. Visszatérő vásárlóként már pontosan tudom, melyik sarokban, mit kereshetek. Most is figyelmesen nézelődöm, míg az antikvárius kiszolgálja a vásárlókat. A forgalom változó, gyakran kettesével jönnek, máskor jó ideig meg se szólal az ajtó feletti harang.

Az antikvárius nem túl bőbeszédű. Egyszer elárulta, hogy édesapja szobrász volt. Az ő pályája azért nem vonzotta, mert látta, milyen hihetetlenül nehezen élnek meg belőle. Eredetileg grafikusnak tanult, csinálta is, míg elege nem lett belőle. Akkor már javában gyűjtötte a könyveket.

Később kereskedett is a ritkaságokkal, hirdetések segítségével vásárolt és árult. Megszerezte az antikváriusi szakképesítést, majd alkalmazott lett ugyanabban az üzletben, amelynek most a tulajdonosa. Azért lépett be a céghez, hogy a privatizáció idején jelentkezhesen a bolt bérleti jogáért. Ez feltétel volt a bérlők kiválasztásakor.

Hosszú évek óta a maga ura. Elégedett a sorsával. Öreg grafikusként csak reménytelenül kóborolna a szerkesztőségek és a könyvkiadók között. Öreg antikváriusként viszont remekül érzi magát a bőrében.

Korábban mindig egy német juhász kutya pihent az eladópult mellett. Most nem látom sehhol. Megkérdezem, hogy mi történt vele.

– Max, a jó kutya, nehezen viseli ezt a hőséget - magyarázza az antikvárius. – Ilyenkor, nyáron a feleségem vigyáz rá, ő a Népligetben dolgozik. Az megfelelőbb környezet egy farkaskutyának. Ősszel és télen általában itt van velem. Nagyon békés, jól szocializált kutya. Csak a postásokat nem szíveli...

– ... és a mobiltelefonosokat sem - teszem hozzá.

– Dehogyan. Rájuk csak én morgok. Néha.

Megigazítja a csokornyakkendőjét. Úriember, nem vitás. Újabb vevők jönnek. Tovább nézelődöm. Krúdy Gyula műveit böngészem. Egy példány van a polcon a Szindbádból.

Ha az ingaóra néha nem jelezne, azt hihetném, hogy megállt az idő. A halkán szóló klasszikus zene mellett nyugodtan bele lehet feledkezni a könyvek lapozgatásába. Ilyen harmonikus környezetben olvasgatni gyógyszer a külvilág ártalmai ellen.

Odakint az utcán pedig nyugodtan csöröghetnek, erőlködhetnek a mobiltelefonok.

*

(A szerző ezzel az írással első díjat nyert a Cseh Írószövetség Európai Tárca – Visegrádi Tárca 2002 címmel meghirdetett pályázatán.)